

CONGREGATIO DE CAUSIS SANCTORUM

DECRETUM

MONTIS REGALIS

CANONIZATIONIS

SERVI DEI

Antonii Augusti Intreccialagli

EX ORDINE CARMELITARUM DISCALCEATORUM

ARCHIEPISCOPI MONTIS REGALIS

(1852-1924)

SUPER DUBIO

An constet de virtutibus theologalibus Fide, Spe et Caritate tum in Deum tum in proximum, necnon de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia et Fortitudine eisque adnexis, in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur.

« Pascite, qui est in vobis, gregem Dei, providentes non coacto sed spontanee secundum Deum, neque turpis lucri gratia sed voluntarie, neque ut dominantes in cleris sed formae facti gregis » (1 Pe 5, 2-3).

Haec apostoli Petri adhortatio norma fuit — dicere licet — quae semper regimen direxit pastorale Servi Dei Antonii Augusti Intreccialagli in Ecclesia Calatanisiadensi et postea in Ecclesia Montis Regalis. Ita arduum caritatis pastoralis iter ascendit, quae propria est pastoris animarum in Ecclesia Christi.

Dei Servus in oppido *Montecompatri* patrio sermone appellato ortus est, die 18 mensis Februarii anno 1852, in regione Arcium Romanarum, intra Tusculanae dioecesis fines. Parentes eius fuerunt Iosephus Intreccialagli et Maria Annuntiata Raffaelli. Frequentis familiae maximus natus fuit. Piissime educatus est, praesertim a patre viro ab omnibus civibus aestimato et dilecto propter eius studium reconciliationis et pacis. Baptizatus est die 22 mensis Februarii in ecclesia paroeciali nominaque cepit Augustum Beniaminum. Die 8 mensis Ianuarii anno 1858 Confirmationis sacramentum accepit, et anno 1862 primum ad eucharisticam mensam accessit.

Cum patre ecclesiam frequentans Fratrum Discalceatorum B. Mariae V. de Monte Carmelo in colle S. Silvestri positam necnon parvum finitimum fanum veneratissimae « Virginis a Castanea », animadvertit in corde suo vocationem ad Carmelum nasci. Die 19 mensis Ianuarii anno 1868 ingressus est novitiatum S. Mariae a Scala, Romae situm, vocatusque Frater Antonius a Iesu. Priore facta professione, studia philosophica et theologica perfecit in ephebeo Fratrum Discalceatorum B. Mariae V. de Monte Carmelo Caprarolae (in provincia Viterbiensi). Anno 1875, die 22 mensis Maii sacerdos est ordinatus in cathedrali ecclesia Civitatis Castellanae.

Mox, ob morum probitatem eximiamque prudentiam, est ei fratrum sodalium regimen concredendum, quod primum prior sustinuit, deinde, ter, Antistes provincialis. Ordinis sui postulatur etiam fuit generalis. Eius administratio fructibus spiritalibus fecunda fuit ac temporalibus eius religiosae provinciae. Confessarius quoque fuit et magister spiritus valde laudatus a fidelibus et ecclesiasticis.

Festinato facultates eius etiam extra familiam religiosam cognitae sunt. Anno 1896 est nominatus S. Congregationis Episcoporum et Regularium Consultor; anno 1904 Visitator Apostolicus dioecesim Viterbiensis et Tuscanensis, Civitatis Castellanae, Hortanae et Gallestinae; anno 1905 Nepesinae; anno 1906 Aquinatensis, Soranae et Pontiscurvi atque Abbatiae Montis Casini; anno 1907 Eugubinae et Perusinae; anno 1908 Visitator Seminariorum Bruttii, Pedemontii et Aemiliae.

Officia magni momenti praestitit pluribus Institutis religiosis tum uti legum inspector, tum uti visitator. Illis large fruitae sunt Societates Divini Salvatoris (aa. 1896-1913), Apostolatus Catholici (aa. 1897-1913), Sororum Missionariorum Apostolatus Catholici (aa. 1906-1922), Sororum Dorothearum, Sororum Caritatis ab Immaculata Conceptione, Sororum Carmelitarum a Divino Corde Iesu, Carmelitidum

Teresianarum loci italice « Campi Bisenzio » appellati. Eum memori et filiali animo atque veneratione prosecuta est Sancta Francisca Xaverio Cabrini propter accepta a sua Congregatione beneficia.

Mense Aprili anno 1907 Pius X, qui eum amabat et aestimabat, illum Episcopum Calatanisiadensem nominavit, eius victis renisibus. Consecratus est die 28 mensis Iulii in ecclesia S. Mariae a Scala. In dioecesim introivit die 3 mensis Novembris anno 1907 statimque vivere incepit vitam impensissimi ministerii pastoralis fructibus copiosam. Ante omnia cogitavit de magno seminario aedificando, quandoquidem semper potissimum sacerdotum formationem, praecipue iuvenis cleri, curavit. Opus inchoavit anno 1909 illudque ad finem adduxit anno 1912.

Duas explevit visitationes pastorales, annis 1908-1909, 1911-1915, se ostendens alta vita spiritali praeditum, cupidum cum omnibus communicandi, sed praesertim cum presbyteris et mulieribus consecratis, divinam illam flammam, qua flagrabat.

Magnam adhibuit sedulitatem de sanctificatione et commodo, etiam materiali, cleri et de decore domus Dei. Assidue favit institutioni catechisticae, operibus catholicis, orphanotrophiis pecuniae suppeditandae institutisque femininis, Actioni Catholicae. Frequenter fessores visebat, milites sauciatos, bello captos. Semper erga pauperes caritatis plenus fuit.

Die 24 mensis Iunii anno 1911 nominatus est Administrator Apostolicus Montis Regalis, anno 1914 Archiepiscopus titularis Sardicensis et Coadiutor cum iure successionis Archiepiscopi Montis Regalis, Dominici Gasparis Lancia di Brolo. Plus decem annos in ambas dioeceses regendas incubuit, ab altera ad alteram commens. Hamaxosticho itinera faciebat, inter bellum, cum tota multitudine et militibus. Die 31 mensis Iulii anno 1919 praefato Archiepiscopo successit. Montis Regalis condicio difficilis erat. Episcopus Intreccialagli exercitata prudentia et alacritate se gessit, imprimis sanctae vitae exemplo, et intra aliquot annos dioecesim refecit. Praeter cetera Consociationem Mutui inter se auxilii instituit pro Clero mense Iulio anno 1919. Hospitio pauperum Montis Regalis consuluit, quod pendebat ex redditibus mensae episcopalis capaxque erat vel 400 personarum; praescripta dedit pro perfecta sodaliorum functione, oratoriorum et quorundam pro feminis institutorum.

Duas egit visitationes pastorales: alteram ab anno 1914 ad annum 1917, alteram ab anno 1922 ad annum 1923. Harum visitationum relationes eum Episcopum effingunt omnium virtutum exemplar, ut-

pote Episcopum sanctum, Episcopum indefatigabilem, Episcopum admodum pastorem et usu peritum.

Nocentium factio, quae italica lingua *mafia* appellatur, se interponere conata est interdum in ecclesiasticas nominationes, sed Servus Dei summa cum animi fortitudine renisus est.

Per suum episcopatum (aa. 1907-1924) duodeviginti ad suos fideles Epistulas pastorales scripsit, quae simplicitate designantur et contractione orationis, cum ea semper tractent, quae vitam veram contingant communitatis christianae. Signum illae sunt indolis pastoralis Servi Dei.

Servi Dei semper magni interfuit ut instituta religiosa spiritaliter crescerent, quoniam conscius erat grandis eorum muneris in Ecclesia. Archiepiscopus Montis Regalis, moderatione spiritali, temperatione, legum latione, auxilio fovit institutionem Sororum Oblatarum a Divino Amore, quarum conditrix fuit Soror Margarita Crispi. Varius eius interventus tanti fuit momenti, ut iure ab Instituto alter Conditor habeatur.

Alia Servi Dei ministerii pastoralis proprietas, charisma fuit moderationis spiritalis. Cum, religiosus, erat in Sancta Maria a Scala, eius sedes confessionalis a fidelibus frequentabatur et ab ecclesiasticis, spiritus rectionem quaerentibus. Episcopus factus, dum operam visitoris et consiliatoris institutorum religiosorum continuabat, insigne moderationis spiritalis ministerium perrexit. Praeter alias animas, eo usus est abundanter non solum memorata Mater Margarita Crispi, sed etiam iuvenis Antonilla Mazzone, quae, sapienter et paterne Dei Servo regente, altos est consecuta perfectionis gradus. Episcopus Intreccialagli, cum, instante ministerio pastorali, per confessionem eam prosecui non potuit, per epistularum commercium eam attendit. Sunt hae epistulae non tantum eius sapientis moderationis testimonium, verum et argumentum, quod altam ostendit Episcopi Intreccialagli vitam spiritalem. Is namque semper vir fuit ardentis deprecationis, silentii et animi intentionis studiosus, alienus ab omni conquisitione probationis et famae, humilis, pauper, mundi bonorum neglegens, continenter rigidae ascesis, quam in Carmelo didicerat, custos; vir vehementis fidei et pietatis, qui longas agebat horas in Eucharistiae adoratione defixus; qui divina celebrabat mysteria tanta cum meditatione et pietate, ut fideles eum sacerdotibus suis ad imitandum proponerent.

Iuste affirmari potest ardorem et fecunditatem servitii pastoralis Servi Dei ex altitudine oriri vitae interioris eius.

Extremis vitae mensibus medici ei caelum natale suaserunt. Consilio assensus, ad oppidum *Montecompatri* se contulit. Sed mense Augusto anni 1924, etsi medici et sodales fratres repugnabant, voluit ad dioecesim redire ut Congressui Eucharistico interesset, qui Pannormi celebrabatur. Quamvis benevole curabatur, eius valetudo in peius versa est. Die 12 mensis Septembris sanctum Viaticum accepit, sedens in margine lecti, veste religiosa indutus, in angelico gestu. Prius quam Sanctam excepit Hostiam, ab iis qui aderant veniam petivit, ac si sua pastoris officia non bene esset exsecutus, et praesentibus lacrimantibus, ad humillimum habitum compositus, Hostiam Sanctam accepit. Die 18 mensis Septembris vota religiosa renovavit in manibus P. Villelmi a S. Alberto, qui Roma venerat. Servus Dei sancte obiit Monte Regali die 19 mensis Septembris anno 1924. Sollemnissimae fuerunt exequiae: tribus diebus fideles concurrerunt, dictitantes: « Sanctus est mortuus ».

Sanctitatis fama, quam sibi vivus comparaverat, post eius mortem perrexit; qua re Archiepiscopus Montis Regalis Causam iniit canonizationis celebratione Processus Informativi Ordinarii (aa. 1952-1954), quem aliquot secuti sunt Processus Rogatoriales. Editio Decreto super Introductione Causae (die 14 mensis Novembris anno 1966), apud eandem Curiam Montis Regalis instructus est Processus Apostolicus (aa. 1975-1978) et apud Curiam Calatanisiadensem (aa. 1976-1978) et Romae Vicariatum (aa. 1976-1977) duo distincti Processus Rogatoriales. Die 18 mensis Martii anno 1982 proditum est Decretum de auctoritate et vi Processuum, qui sunt supra memorati.

Absoluta Positionis praeparatione, inspectae sunt, ad normas, Servi Dei virtutes. Die 27 mensis Martii anno 1990 actus est, prospero cum exitu, Congressus Peculiaris Consultorum Theologorum, Fidei Promotore, Domino Antonio Petti, praesidente. Patres Cardinales et Episcopi, in Congregatione Ordinaria diei 6 mensis Novembris anni 1990 collecti, Causae Ponente Exc.mo Domino Hieronymo Grillo, Episcopo Centumcellarum-Tarquiniensi, professi sunt Servum Dei Antonium Augustum Intreccialagli heroum in modum virtutes theologales, cardinales et adnexas exercuisse.

Facta demum de hisce omnibus rebus Summo Pontifici Ioanni Paulo II per subscriptum Cardinalem Praefectum accurata fidelique relatione, Sanctitas Sua vota Congregationis de Causis Sanctorum excipiens rataque habens, mandavit ut super heroicis Servi Dei virtutibus Decretum conscriberetur.

Quod cum rite esset factum, accitis ad Se hodierno die Cardinali infrascripto Praefecto necnon Causae Ponente meque Antistite a Secretis Congregationis ceterisque de more convocandis, eisque astantibus, Beatissimus Pater sollemniter declaravit: *Constare de virtutibus theologalibus Fide, Spe et Caritate tum in Deum tum in proximum, necnon de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia et Fortitudine, eisque adnexis, in gradu heroico, Servi Dei Antonii Augusti Intreccialagli, ex Ordine Carmelitarum Discalceatorum, Archiepiscopi Montis Regalis, in casu et ad effectum de quo agitur.*

Hoc autem Decretum publici iuris fieri et in acta Congregationis de Causis Sanctorum idem Summus Pontifex referri mandavit.

Datum Romae, die 22 mensis Ianuarii A. D. 1991.

Angelus Card. Tilius
Praefectus

+ Edwardus Nowak
Archiepiscopus tit. Luniensis
a secretis